

УДК 347

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.1.2.10>**Т. В. Блащук**

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін
Навчально-науковий інститут права імені Іоаннікія Малиновського
Національного університету «Острозька академія»
ORCID ID:0000-0002-0605-1920

Д. О. Придатко

магістр права
ORCID ID: 0009-0009-7383-7497

ОСОБЛИВОСТІ ДОСТУПУ ДО МЕДИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ, АДВОКАТІВ ТА СУДУ

Авторами детально досліджено особливості доступу правоохоронних органів, таких як прокуратура, органи слідства та дізнання, адвокатів і суду до медичної інформації пацієнта. Зокрема, розглянуто правові механізми, які регулюють доступ до такої інформації у рамках кримінального та цивільного проваджень. У межах дослідження проведено ґрунтовний аналіз процедури отримання доступу захисником та представниками правоохоронних органів шляхом тимчасового доступу до речей та документів, що містять медичну інформацію. Визначено особливості процесу отримання тимчасового доступу до речей та документів, що містять лікарську таємницю, а також специфіку вилучення таких об'єктів у відповідності до вимог законодавства. Особлива увага приділена процедурі вилучення медичних документів, яка по різному врегульована нормами Етичного кодексу лікаря України та Кримінального процесуального кодексу України, відтак висловлено необхідність внесення змін до зазначених актів для усунення правової невизначеності. Також авторами проаналізовано ряд законодавчих гарантій збереження лікарської таємниці в межах кримінального провадження. Окремо розглянуто випадки, коли медичний працівник зобов'язаний самостійно повідомити правоохоронні органи про інформацію, що стала йому відома внаслідок виконання професійних обов'язків, зокрема у випадках, пов'язаних із можливими правопорушеннями. Значну увагу приділено аналізу позиції Верховного Суду щодо права правоохоронних органів збирати таку інформацію самостійно у зазначених ситуаціях, що дозволяє більш ефективно реалізовувати правоохоронні функції, не порушуючи при цьому законодавчі вимоги щодо захисту конфіденційної інформації. Щодо можливостей адвоката в цій сфері, досліджено питання необхідності надання додаткових документів для підтвердження права доступу до медичних відомостей свого довірителя. Проведено оцінку норм органів адвокатського самоврядування та позиції Верховного Суду щодо окресленої вище проблематики. На основі цього зроблено висновок про те, які саме документи варто додавати до адвокатського запиту, щоб забезпечити законний та ефективний доступ до необхідної медичної інформації.

Ключові слова: інформація, доступ до медичної інформації, правоохоронні органи, адвокат, суд, права пацієнта, захист прав, захист персональних даних.

Постановка проблеми. Збереження лікарської таємниці є однією з фундаментальних основ медичної етики та правової практики, що гарантується законом. Відповідно до чинного законодавства, медичні працівники зобов'язані забезпечувати конфіденційність інформації, яка стала їм відома у зв'язку з виконанням професійних обов'язків. Цей обов'язок включає збереження в таємниці відомостей

про стан здоров'я пацієнта, діагноз, методи лікування, а також будь-яку іншу інформацію, що була отримана під час надання медичної допомоги. Порушення лікарської таємниці може мати серйозні правові наслідки для медичних працівників, оскільки вона є важливим компонентом захисту прав пацієнтів на приватність і довіру до системи охорони здоров'я.

Водночас виникають ситуації за яких правоохоронні органи, адвокати та суди потребують отримання зазначених відомостей задля захисту прав та інтересів клієнта, притягнення до відповідальності правопорушника або задля здійснення правосуддя. У зв'язку з цим, питання доступу є надзвичайно актуальним та складним, особливо в умовах сучасного правового середовища, де інформаційна безпека та захист персональних даних набувають першочергового значення.

Однією з найбільш серйозних проблем у цій царині є те, що правила поширення медичної інформації можуть мати значні відмінності залежно від обставин. Це призводить до численних труднощів у практичній діяльності. Медичні працівники часто опиняються у складній ситуації, коли з одного боку, вони зобов'язані зберігати лікарську таємницю, а з іншого — вони змушені надавати інформацію, що містить конфіденційні дані, на вимогу правоохоронних органів чи суду. Внаслідок цього, особи зобов'язані в кожній окремій ситуації визначати власні права та обов'язки щодо медичної інформації. Без цього виникає ризик порушення прав пацієнтів, які мають право на захист своєї медичної інформації. Okремо варто зазначити проблематику, пов'язану з доступом адвокатів до медичних даних своїх клієнтів. Наявні законодавчі вимоги до подання адвокатського запиту є вичерпними. Разом з тим, це не заважає виникненню нових і нових конфліктів у сфері отримання медичної інформації. Це, своєю чергою, впливає на ефективність судового процесу та загалом на захист прав громадян.

У зв'язку з вищезазначеними, виникає необхідність гармонізації законодавства, деталізації процедур та створення чітких критеріїв для отримання доступу до медичної інформації. Важливо також врахувати сучасні виклики, пов'язані з розвитком цифрових технологій, що значно впливають на способи зберігання, обробки та передачі медичних даних. У цьому контексті постає питання про необхідність реформування чинного законодавства, спрямованого на усунення правових прогалин і забезпечення справедливості у правовідносинах, пов'язаних із доступом до медичної інформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання доступу до медичної інформації досліджувалося у роботах Литвиненка А.А., Мирова Г.А., Терешко Х.Я. та багатьох інших. Питання доступу правоохоронних органів до зазначеної інформації досліджувалося у пра-

цях Абламського С.Є., Романюка В.В. Камішанського О.Ю., Горбаньова І.М., Ахтирської Н.М., Блінової Г.О., Потіп Н.М. Разом з тим, недослідженим залишилось питання комплексного дослідження взаємодії прав та обов'язків медичних закладів, правоохоронних органів, адвокатів та судів між собою стосовно медичної інформації пацієнта. Також, у статті зроблено ряд висновків, які будуть важливі у практичній правозастосовчій діяльності. Крім того, проведено порівняльний аналіз норм Цивільного процесуального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо витребування медичної інформації.

Метою дослідження є вивчення особливостей доступу правоохоронних органів, адвокатів та суду до відомостей, що становлять лікарську таємницю, розробка, виявлення прогалин та суперечностей у законодавстві, а також розроблення рекомендація задля покращення правової регламентації досліджуваної сфери.

Завданням дослідження є аналіз чинного законодавства щодо доступу до медичної інформації, в тому числі щодо доступу правоохоронних органів, адвокатів та суду, дослідження процедури отримання відомостей в межах кримінального та цивільного процесів, а також аналіз практики Верховного Суду щодо особливостей поширення медичної інформації в конкретних випадках.

Виклад основного матеріалу. Положення Закону України «Про захист персональних даних» [1] визначають, що до персональних даних в тому числі належить інформацію про стан здоров'я. За загальним правилом обробка саме такої категорії інформації забороняється. Однак визначене правило не застосовується якщо обробка відбувається з метою правового захисту пацієнта, пов'язана з виконанням завдань оперативно-розшукової діяльності, що здійснюється уповноваженим державним органом та в межах закону, а також стосується рішення судів.

Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» [2] стверджує, що пацієнт має право на таємницю щодо факту звернення до медичних закладів, стану свого здоров'я, діагнозів та інших відомостей, що стали відомі у зв'язку зі здійсненням діяльності в сфері охорони здоров'я. Зазначеному праву пацієнта кореспондує обов'язок лікаря та медичного працівника не розголошувати вищезазначені дані.

Однак, описана вище заборона не є абсолютною та містить ряд винятків, які ми розглянемо детальніше.

Статтями 159-163 Кримінального процесуального кодексу України [3] визначено, що відомості, які становлять лікарську таємницю, відносяться до охоронюваної законом таємниці. Задля отримання доступу до таких відомостей необхідно звернутися з клопотанням про тимчасовий доступ до речей і документів до слідчого судді або суду. Варто звернути увагу, що до такого клопотання встановлений ряд законодавчих вимог, серед яких є вимога довести, що ті чи інші речі або документи знаходяться в зазначених осіб, що зазначені докази мають суттєве значення для справи, що неможливо отримати такі докази в інший спосіб. Розглядається клопотання за участь особи у володінні якого знаходяться речі чи документи до яких необхідно отримати доступ. Крім того, якщо сторона доведе необхідність вилучити такі докази у зв'язку з ризиком їх знищення, то суд вправі прийняти таке рішення. Також підкреслимо, що подати таке клопотання можуть як органи слідства, так і сторона захисту.

Разом з тим, відповідно до Етичного кодексу лікаря України [4], медична інформація про пацієнта, може бути розголошена у разі мотивованої вимоги органів дізнання, слідства, прокуратури. Поняття медичної інформації є досить широким у чинному законодавстві і містить не тільки медичні відомості в довільній формі, а й відповідну медичну документацію. Одночасно зазначена норма Етичного кодексу лікаря України встановлює право лікаря, а не обов'язок, до того ж встановлює умову, що вимога повинна бути вмотивована. Тобто, лікар на власний розсуд вирішує чи достатні підстави для надання такої інформації, і чи він повинен надавати її.

Однак, на нашу думку, така норма є суперечить законодавству. Проблема полягає в тому, що законодавство покладає на лікаря обов'язок зберігати в таємниці відомості, що стали йому відомі під час медичної практики, але, паралельно з цим, надає право поширити таку інформацію в разі вимоги правоохоронних органів. Ми вважаємо, що все ж вірною буде процедура отримання інформації в порядку тимчасового доступу до речей та документів відповідно до Кримінального процесуального кодексу України, а положення Етичного кодексу лікаря України необхідно привести у відповідність до Кримінального процесуального кодексу України і передбачити, що лікар зобов'язаний надати медичну інформацію про пацієнта виключно на вимогу слідчого судді або суду.

Варто зазначити, що Цивільний процесуальний кодекс України [5] також містить норму

щодо отримання доступу до такої категорії даних, забезпечуючи процесуальні механізми для витребування необхідних доказів. Зокрема, стаття 84 визначає процедуру витребування доказів, які сторона самостійно не в змозі отримати, що є особливо актуальним у випадках, коли йдеться про медичну інформацію щодо третіх осіб, яка захищена законодавством. В даному випадку, так само необхідно довести необхідність витребування документів, обґрунтувати їх визначальну цінність для розгляду справи, а також продемонструвати, що таке втручання у приватне життя є пропорційним і виправданим. Таким чином, задля отримання медичної інформації щодо третіх осіб в межах цивільного процесу необхідно звертатися з відповідним клопотанням до суду.

Серед гарантій захисту лікарської таємниці Кримінальний процесуальний кодекс України встановлює заборону на допит медичних працівників та інших осіб про відомості, що становлять лікарську таємницю. Однак, зазначену категорію осіб можна позбавити обов'язку зберігати професійну таємницю шляхом надання письмової згоди на розповсюдження відомостей особи, якої ця інформація безпосередньо стосується. Підкреслимо, що Цивільний процесуальний кодекс України не містить чіткої заборони на допит медичних працівників. Також, «забороняється залучати до конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих дій медичних працівників, якщо таке співробітництво буде пов'язане з розкриттям конфіденційної інформації професійного характеру» [3]. Дублює зазначене положення ч. 4 ст. 11 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [6]

Разом з тим, інколи трапляються зворотні ситуації. У передбачених законом випадках медичний працівник самостійно зобов'язаний повідомити правоохоронні органи відомості, що стали відомі їм у зв'язку з виконанням власних обов'язків.

Так, відповідно до Порядку обліку фактів звернення та доставлення до закладів охорони здоров'я осіб у зв'язку із заподіянням їм тілесних ушкоджень кримінального характеру та інформування про такі випадки органів і підрозділів поліції [7], медичні заклади зобов'язані вести облік звернень та доставлення пацієнтів до закладів охорони здоров'я у зв'язку із заподіянням останнім тілесних ушкоджень кримінального характеру (вогнепальних, колотих, різаних, рубаних, забитих поранень), а також повідомляти представників поліції про такі випадки.

В Законі України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» [8] встановлено обов'язок закладів охорони здоров'я повідомляти органи Національної поліції України пацієнтів, які могли отримати тілесні ушкодження внаслідок вчинення домашнього насильства.

Варто підкреслити, що інформація медичних установ про надходження до них осіб з ознаками кримінальних травм не може бути приводом до порушення кримінальної справи і не породжує кримінально-процесуальних відносин. Однак вона підлягає перевірці в адміністративному порядку. Вона може бути підставою для виїзду на місце події, проведення оперативно-розшукових заходів, призначення ревізії, проведення контрольних закупок та інших перевірок дій. Якщо в процесі перевірок дій будуть виявлені ознаки злочину, складається рапорт про безпосереднє виявлення ознак злочину [9, ст. 411].

Закон України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними» [10] встановлює обов'язок лікарів наркологічного закладу повідомляти правоохоронні органи про звернення до них особи на лікування, у разі притягнення цієї особи до кримінальної або адміністративної відповідальності.

Також, відповідно до Закону України «Про психіатричну допомогу» [11] допускається передача відомостей про стан психічного здоров'я особи та надання їй психіатричної допомоги у разі провадження досудового розслідування або судового розгляду – здійснюється за письмовим запитом слідчого, прокурора та суду.

З огляду на вищезазначене, цікавою стає позиція Касаційного кримінального суду висловлена у постанові від 06.06.2023 по справі № 293/1947/20 [12]. Згідно з обставинами справи обвинувачений на ґрунті неприязних стосунків завдав особі декілька ударів ножом, що призвело до смерті останнього. Органи слідства кваліфікували вчинене правопорушення за частиною 2 статті 121 Кримінального кодексу України - умисне тяжке тілесне ушкодження, що призвело до смерті. У зв'язку зі смертю слідством було призначено експертизу, задля проведення якої експертам було надано оригінал медичної картки померлого, яку слідчий витребував у медичного закладу самостійно. Сторона захисту посилялася, що оскільки медична картка не отримана в порядку надання ухвалою слідчого судді тимчасового доступу до речей і документів, то зазначений доказ недопустимий. Однак, Верховний Суд з такою думкою не

погодився та зазначив, що сторона обвинувачення вправі самостійно збирати докази шляхом їх витребування. Відповідно до пункту 1.10 «Правила проведення судово-медичної експертизи (дослідження) трупів в бюро судово-медичної експертизи» затверджених Наказом Міністерства охорони здоров'я України № 6 від 17 січня 1995 року, «у випадку смерті у лікувально-профілактичних установах особи, яка померла внаслідок насильства або при підозрі на нього, керівник установи зобов'язаний надіслати разом з трупом до моргу оригінал історії хвороби та одяг померлого, якщо він не був вилучений органами дізнання або був виданий родичам померлого» [13]. З огляду на вищезазначену норму, Суд дійшов до висновку, що витребування такої документації слідчим узгоджується з положеннями вищевказаних норм закону, а тому підстави вважати такий доказ недопустимим відсутні.

Таким чином, законодавством встановлено ряд випадків за яких медичні працівники зобов'язані самостійно передати інформацію правоохоронним органам щодо факту звернення, характеру отриманих ушкоджень та ряду інших персональних даних. Кожен з таких випадків пов'язаний з вчиненням пацієнтом або щодо пацієнта протиправного діяння за яке передбачена відповідальність. Загалом, такі законодавчі положення підкреслюють важливість співпраці між медичними установами та правоохоронними органами з метою забезпечення правопорядку, захисту прав пацієнтів та громадської безпеки. Ця взаємодія є необхідною для ефективного запобігання злочинам, контролю за небезпечними для суспільства особами, а також для забезпечення справедливості та належного правосуддя.

Варто окремо підкреслити, що за загальним правилом цивільного процесу суд не вправі витребувати докази з власної ініціативи. Як ми зазначили вище, задля розгляду таких процесуальних дій одна з сторін повинна звернутися до суду з відповідним клопотанням. Зазначене підтверджується положеннями статей 13 та 81 Цивільного процесуального кодексу України. Разом з тим, зазначені норми визначають, що у разі, якщо збирання доказів є необхідним для захисту малолітніх або неповнолітніх осіб та недієздатних осіб або осіб, цивільна дієздатність яких обмежена, то суд вправі вчинити такі дії з власної ініціативи. Суд також вправі самостійно збирати докази в тому випадку, якщо суд має сумніви у добросовісній реалізації

сторонами своїх прав та обов'язків щодо доказів. В межах окремого провадження в порядку статті 293 Цивільного процесуального кодексу України, суд може за власною ініціативою витребувати докази задля з'ясування певних обставин. Щодо кримінального процесу, то відповідно до положень статті 93 Кримінального процесуального кодексу України, «збирання доказів здійснюється сторонами кримінального провадження, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, у порядку, передбаченому цим Кодексом». Таким чином, кодекс не передбачає самостійне втручання суду у створення доказової бази.

Якщо ж говорити про можливість адвоката витребувати необхідні йому медичні відомості, то варто усвідомлювати декілька важливих моментів. Перш за все, адвокат може витребувати інформацію виключно щодо свого клієнта. Адвокат не вправі вимагати від медичних закладів відомості, що містять лікарську таємницю, щодо третіх осіб. Такі відомості можна отримати виключно ухвалою суду про витребування доказів або тимчасовий доступ до речей чи документів залежно від судочинства.

По-друге, задля отримання інформації щодо свого клієнта, адвокату варто окрім документів, що визначені законом, додавати до адвокатського запиту також додаткові документи. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» підкреслює, що «до адвокатського запиту додаються посвідчені адвокатом копії свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, ордера або доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правничої допомоги. Вимагати від адвоката подання разом з адвокатським запитом інших документів забороняється» [14]. У рішенні Ради адвокатів України «Щодо роз'яснення деяких питань, пов'язаних з реалізацією права адвоката на звернення з адвокатським запитом» від 13.10.2018 № 172 [15] також зазначено, що вимагати інші документи, окрім визначених законом вважається протиправним. Водночас адвокат може на власний розсуд надати додаткові документи, якщо вважає це за доцільне. Рішенням Ради адвокатів України «Про затвердження роз'яснення щодо вимог до адвокатських запитів» від 03.07.2021 № 53 [16] встановлено, що задля отримання конфіденційної інформації, до якої відноситься лікарська таємниця, необхідно долучити до адвокатського запиту додаткові документи, які надають

право адвокату на отримання такої інформації. Такими документами може бути, згода клієнта на надання його медичних даних адвокату або копія чи витяг з договору, де чітко встановлено право адвоката на отримання конфіденційної інформації стосовно свого клієнта.

Аналізуючи вищезазначене, можна помітити, що з роками позиція Ради адвокатів України стала жорсткішою. Якщо у 2017 році вони стверджували, що надання додаткових документів це право адвоката, то вже у 2021 році вони встановлюють обов'язок адвоката надавати додаткові документи задля отримання конфіденційної інформації.

Третім важливим моментом є встановлення в договорі права адвоката збирати конфіденційну інформацію щодо свого клієнта. У цьому контексті важливою є постанова Верховного Суду від 11.01.2020 по справі № 442/4791/17 [17]. Судом було зроблено висновок, що особа має право отримати медичні дані стосовно себе через адвоката. Однак повноваження адвоката в такому випадку повинні бути належним чином оформленні відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Підкреслимо, що володілець такої інформації не вправі відмовити особі у доступі до інформації щодо самої себе.

З такою позицією Верховного Суду ми повністю згодні. Адвокат в силу закону, зобов'язаний як і будь-який медичний працівник, зберігати в таємниці відомості, що стали йому відомі під час здійснення професійної діяльності. Зазначений принцип гарантує збереження усіх відомостей, в тому числі й медичних, задля захисту прав свого довірителя. До того ж, при укладенні договору, клієнт уповноважує адвоката на представництво його інтересів та вчинення певних дій. Якщо ж детально зазначати в договорі, що адвокат вправі збирати медичну інформацію щодо свого клієнта, то вимагання інших документів на підтвердження згоди є недоцільним.

Висновок. Доступ до медичної інформації правоохоронних органів, адвокатів та судів — це складне та комплексне питання, яке вимагає ретельного підходу та чіткої правової регламентації. Ряд законодавчих актів визначають особливості передачі такої інформації у різних життєвих ситуаціях, проте ці норми часто недостатньо узгоджені між собою, що призводить до правової невизначеності. Крім того, нерідкістю є конфлікти та суперечки між особами, які зберігають таку інформацію, та особами, які її витребують, що ускладнює процес її отримання

і може призвести до порушення прав як пацієнтів, так і запитуючих сторін.

Задля уникнення подібних ситуацій варто працювати над покращенням національного законодавства. Перш за все, як зазначалося вище, необхідно привести у відповідність між собою положення різних актів законодавства, щоб уникнути протиріч та двозначних трактувань. Це створить більш стабільну правову основу для регулювання доступу до медичної інформації.

Особливу увагу слід приділити деталізації деяких норм або їх актуалізації з урахуванням сучасних реалій, зокрема розвитку цифрових технологій, що вимагає нових підходів до захисту медичних даних. Не було б зайвим уніфікувати ряд випадків, за яких медичний працівник зобов'язаний або має право поширити відомості, що становлять лікарську таємницю, в межах одного нормативно-правового акта. Така уніфікація сприяла б більш чіткому розумінню відповідними особами своїх прав та обов'язків.

Додатково, необхідно розробити чіткі процедури і критерії для визначення правомірності запитів на доступ до медичної інформації, включаючи встановлення балансів між правом на конфіденційність пацієнтів та суспільними інтересами. Це допоможе уникнути зловживань та забезпечить справедливий підхід до розгляду таких запитів. Впровадження цих змін сприятиме більш ефективному захисту прав усіх учасників процесу та підвищенню довіри до системи охорони здоров'я та правосуддя.

Разом з тим, досліджена тематика потребує більше обґрунтованих досліджень задля удосконалення національного законодавства та усунення існуючих недоліків у системі.

Список використаної літератури:

1. Про захист персональних даних: Закон України від 01 червня 2010 року № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>
2. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
4. Етичний кодекс лікаря України, прийнятий Всеукраїнським з'їздом лікарських організацій та X З'їздом Усеукраїнського лікарського товариства в м. Євпаторії 27.09.2009. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001748-09>
5. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text>
6. Про оперативну-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>
7. Про порядок обліку фактів звернення та доставлення до закладів охорони здоров'я осіб у зв'язку із заподіянням їм тілесних ушкоджень кримінального характеру та інформування про такі випадки органів і підрозділів поліції: Наказ Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства охорони здоров'я України від 06.07.2016 № z1051-16 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1051-16#Text>
8. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text>
9. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар до Кримінально-процесуального кодексу України.— К.: А. С. К., 2007.— 1056 с.— (Нормативні документи та коментарі) ISBN 966-8291-15-8, ст. 411. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Tertyshnyk_Volodymyr/Naukovo-praktychnyy_komentar_do_KPKU.pdf
10. Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними: Закон України від 15.02.1995 № 62/95-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/62/95-%D0%B2%D1%80#Text>
11. Про психіатричну допомогу: Закон України від 22.02.2000 № 1489-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1489-14#Text>
12. Постанова Касаційного кримінального суду від 06.06.2023 по справі № 293/1947/20. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111403457>
13. Правила проведення судово-медичної експертизи (дослідження) трупів в бюро судово-медичної експертизи: Наказ Міністерства охорони здоров'я України № 6 від 17 січня 1995 року. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/REG793>
14. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#n6>
15. Щодо роз'яснення деяких питань, пов'язаних з реалізацією права адвоката на звернення з адвокатським запитом: рішення Ради адвокатів України від 13.10.2018 № 172. URL: https://medcom.unba.org.ua/assets/uploads/Lviv/2018-10-13-r-shennya-rau-172_5c2749a0d44d9.pdf
16. Про затвердження роз'яснення щодо вимог до адвокатських запитів: рішення Ради адвокатів України від 03.07.2021 № 53. URL: https://unba.org.ua/assets/uploads/legislation/rishennya/2021-07-03-r-shennya-rau-53_60feb77d38d3a.pdf
17. Постанова Верховного Суду від 11.11.2020 по справі № 442/4791/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/93666639>

Blashchuk T. V., Prydatko D. O. Specifics of access to medical information by law enforcement agencies, lawyers, and courts

This article provides a detailed examination of the specifics of access to patient medical information by law enforcement agencies such as the prosecution, investigative and inquiry bodies, as well as lawyers and courts. In particular, it considers the legal mechanisms that regulate access to such information within the framework of criminal and civil proceedings. The study includes a thorough analysis of the procedures by which defense attorneys and law enforcement representatives obtain temporary access to items and documents containing medical information. The features of the process of obtaining temporary access to items and documents that contain medical secrets, as well as the specifics of seizing such objects in accordance with legal requirements, are identified. Special attention is given to the procedure for seizing medical documents, which raises significant legal questions and conflicts between the norms of the Ethical Code of the Ukrainian Doctor and the Criminal Procedure Code of Ukraine. The need for amendments to these acts to eliminate legal uncertainty is emphasized. Additionally, a number of legislative guarantees for the preservation of medical confidentiality within criminal proceedings are analyzed. Cases where a medical worker is obliged to independently inform law enforcement agencies about information obtained in the course of professional duties, particularly in cases related to possible offenses, are separately considered. Significant attention is given to the analysis of the Supreme Court's position regarding the right of law enforcement agencies to independently collect such information in the aforementioned situations, allowing for more effective enforcement without violating legal requirements for the protection of confidential information. Regarding the lawyer's capabilities in this area, the issue of the necessity of providing additional documents to confirm the right to access the medical records of their client is examined. The norms of the bar self-governance bodies and the Supreme Court's position on the aforementioned issues are assessed. Based on this, conclusions are drawn about which specific documents should be included in a lawyer's request to ensure lawful and effective access to the necessary medical information.

Key words: *information, access to medical information, law enforcement agencies, lawyer, court, patient rights, rights protection, personal data protection.*